

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1408/2024
07.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Лазара Бабића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К 166/22 од 16.04.2024. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 91/24 (2022) од 12.07.2024. године, у седници већа одржаној дана 07.11.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Лазара Бабића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К 166/22 од 16.04.2024. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 91/24 (2022) од 12.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави К 166/22 од 16.04.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и осуђен на казну затвора у трајању од пет месеци, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора. Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде, као и да накнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем,

Пресудом Вишег суда у Новом Пожаревцу Кж1 91/24 (2022) од 12.07.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Уроша Цветојевића, а пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К 166/22 од 16.04.2024. године потврђена.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Лазар Бабић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 2), 3), 4), 7), 8), 9) и 10) и став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини пресуде другостепеног и првостепеног суда и предмет врати на суђење другостепеном суду или преиначи пресуду другостепеног суда тако што ће усвојити жалбу браниоца окривљеног и преиначити пресуду првостепеног суда, с тим да из образложења захтева произилази да бранилац захтев подноси и против пресуде првостепеног суда.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, указује да су у погледу кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру (у даљем тексту: ЗЈРМ) учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, истицањем да дело за које је окривљени оптужен и оглашен кривим није кривично дело и да је у односу на ово дело примењен закон који се не може применити обзиром да, у конкретном случају, може бити реч само о кривичном делу увреда из члана 170. став 1. КЗ, односно прекршајима из члана 330. став 1. тачка 5) ЗОБС на путевима и члана 29. став 1. тачка 5) Закона о личној карти.

Према наводима захтева, понашање окривљеног критичном приликом које се огледало у пасивном држању, односно одбијању да преда личну карту и да се подвргне алкотестирању, уз вређање оштећеног, не представља радњу извршења кривичног дела за које је оглашен кривим јер се ова радња, према мишљењу браниоца, може остварити само активним отпором службеном лицу у вршењу службене дужности. Такав отпор окривљени није пружио ни након доласка дежурне патроле и везивања лисицама штавише, окривљени је поступио по наредби службеног лица и изашао из возила како му је и наређено, док је торбицу са личним документима, коју је том приликом одбацио у страну, бацио само из личног револта јер је заустављен готово испред своје куће. Дакле, окривљени критичном приликом није претио да ће напасти, покушао да нападне или напао службено лице у вршењу службене дужности, већ се само пасивно држао што, према мишљењу браниоца, не представља радњу ометања службеног лица у вршењу службене дужности на други начин.

Изнете наводе захтева, којима бранилац окривљеног указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, Врховни суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 2. став 1. ЗЈРМ, прописано је да су надлежни органи за одржавање јавног реда и мира Министарство унутрашњих послова, комунална полиција, инспекцијски органи и други надлежни органи у складу са законом утврђеним делокругом, а ставом 2. да су службена лица органа из става 1. тог члана, заштићена у обављању законом утврђених послова у складу са одредбама тог закона.

Радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, алтернативно је прописана и може се састојати у претњи нападом, покушају напада, нападу или у ометању на други начин службеног лица, надлежних органа из члана 2. тог закона у вршењу службене дужности.

Поред овога, чланом 110. став 4. Закона о полицији прописано је да се отпором сматра свако супротстављање законитим службеним мерама и радњама које се, поред осталог, може вршити оглушивањем и пасивним отпором.

Према стању у списима предмета, окривљени АА, је у време и на месту описаним изреци првостепене пресуде, у стању урачунљивости, свестан свога дела и његове забрањености, чије је извршење хтео, „ометао службено лице у вршењу службене дужности на тај начин што је на захтев полицијског службеника ПС ..., оштећеног ББ, који је вршио контролу саобраћаја и том приликом зауставио возило којим је управљао окривљени, најпре одбио да преда лична документа и да се подвргне алкотестирању, а потом упутио речи „Шта ме заустављаш пред кућом, шта ме дрдаш и ..., ајде бежи“, због чега је оштећени позвао дежурну патролу ПС ... у саставу полицијских службеника ВВ и ГГ, након чега је окривљени по наредби оштећеног изашао из возила и истом упутио речи „Индијанцу један, шта хоћеш у уста да је ...“, те бацио торбицу са личним документима у његовом правцу, након чега су од стране полицијских службеника ВВ и ГГ према окривљеном примењена средства принуде-везивање службеним лисицама“.

Овако описаним целокупним понашањем окривљеног, полицијском службенику ББ отежано је да током обављања службене дужности контроле саобраћаја, изврши службену радњу контроле возача, овде окривљеног АА, па стога описане радње, према налажењу овог суда, а супротно наводима захтева за заштиту законитости, представљају ометање службеног лица на други начин у обављању службене дужности, што је једна од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које је окривљени и оглашен кривим.

Дакле, према налажењу Врховног суда, описане радње које је окривљени АА предузео критичном приликом, садрже сва субјективна и објективна обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, те су стога неосновани наводи браниоца да се у радњама окривљеног стичу обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, односно прекршаја из члана 330. став 1. тачка 5) ЗОБС на путевима и члана 29. став 1. тачка 6) Закона о личној карти, а самим тим и наводи којима се указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП међутим, наведену повреду закона образлаже истицањем да суд није правилно одмерио казну затвора окривљеном с обзиром на чињенице које утичу да казна буде мања, које у захеву наводи, и на тај

начин, по оцени овог суда, суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, у чије разматрање се Врховни суд није упуштао јер не представља законски разлог због ког окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Врховни суд се из истих разлога није упуштао ни у разматрање преосталих навода којима се указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 2) и 3) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, док битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 4), 7), 8), 9) и 10) и става 2. тачка 1) ЗКП није разматрао јер захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, која налаже навођење конкретног разлога за подношење захтева за заштиту законитости и његово образложење.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Лазара Бабића, Врховни суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић